

[Marius Buhl.]

betydeligt anderledes end dengang — den er mere end eet år længere; jeg siger *mere*, fordi forberedelsen er betydeligt sværere nu. Der er kommet sprog til nu, og timetallet er ved praktisk talt alle skoler meget større i dag, end det var dengang; altså kan den almindelige folkeskole påtage sig opgaver, som mellemskolens fædre ikke kunne regne med den ville kunne. Det er en realitet, som man ikke må se bort fra.

Derfor kan det være berettiget at se på, hvad der nu kan rettes ved den misère, som uafviseligt findes. Vi har sagt i vort forslag: hovedopgaven for os er at styrke den almindelige folkeskole; det er berettiget at lægge flere opgaver hen til og stille større krav til den almindelige folkeskole i dag, end det var tidligere. Så kan man spørge: Hvis det er jeres hovedopgave, hvorfor vil I så ikke gå ind for det såkaldte Askovforslag? Det er konsekvent ved sin absolut udelte skole og gør folkeskolen til en helhed, der kun har mål i sig selv. Dertil siger vi: nej, det vil vi ikke, for vort mål er at styrke folkeskolen; men samtidig har vi det formål at bevare eksamensskolen indenfor skolens rammer. Vi ser noget så værdifuldt i den eksamensskole, vi har, at vi ikke vil ofre det, men søge at bevare det. Det er derfor, vi ikke kan gå ind for Askovudvalgets forslag om den absolut udelte skole. Vi foreslår ikke en absolut udelte skole; men vi forsøger at fjerne nogle af ulemperne ved den nuværende deling netop for derigennem at styrke folkeskolen, styrke hovedskolen.

Vort forslag går ud på, at alle elever skal holdes samlet de første seks skoleår. Vi giver derved folkeskolen et år mere, end den har nu, før den skal til at tænke på delingen. Under de nuværende forhold begynder skolen allerede i 4.—5. skoleår at skele efter den forestående mellemskoleprøve. Personlig tror jeg dog, at dette er et specielt købstadfænomen. Jeg tror ikke, at lærerne ude på landet i almindelighed sidder og skeler efter mellemskoleprøven og lader deres undervisning påvirke deraf; men i byerne gør de det efter mange samstemmende vidnesbyrd — så mange, at det må stå til troende. Det er selvfølgelig en ulempe, når der allerede så tidligt som i det 4. skoleår skal lægges et pres på børnene op gennem det 5. skoleår med hen-

blik på en deling efter en prøve, en meget betydelig prøve, og en prøve, som undertiden i forældrenes bevidsthed skrues op, så det kan komme til at grænse til det rent hysteriske. Det er uheldigt for skolen, og derfor har vi rykket prøven et år ud; der- ved får skolen i det mindste et år mere i ro. Men ikke nok med det. Vi mener også, at det måske skulle blive helt unødvendigt med dette pres af prøvemethoditet.

Det 6. skoleår vil vi gennem vort forslag give lidt af en særstilling. For det første er vi der mere forsigtige med klassekvotienten. Der er fastsat et ganske bestemt maksimum allerede i det 6. skoleår, nemlig 30 elever; flere må der ikke være i en klasse. For det andet indfører vi et par nye fag, et par af realskolens fag, nemlig engelsk og fysik. Hensigten er den, at dette 6. år skal kunne give en god basis for lærerne til bedømmelse af elevernes egnethed til at komme i realskolen. Vi mener, det må blive en så god basis, når læreren også har sprogundervisningen at gå ud fra og tillige evnen til at lære fysik, at prøver almindeligvis skulle blive unødvendige. Vi skal også huske på, at eleven er blevet et år ældre, hvad der yderligere vil gøre bedømmelsen noget lettere. Det skulle altså kunne blive sådan, at oprykning i realafdelingen efter det 6. skoleår kan finde sted i det væsentlige på basis af lærerens bedømmelse og samtaler med forældrene. Vi udelukker ikke prøve. Man kan tænke sig forældre, der ikke vil affinde sig med lærerens bedømmelse; de må have lov til at få eleven prøvet.

Vi tager faget engelsk med i det 6. skoleår. Det er ikke meningen, at denne sprogundervisning kun skal være for nogle få; tværtimod skal det være undtagelserne, som ikke har dette fag. Det foreslår vi både ud fra den betragtning, jeg her har fremført, og ud fra den betragtning, at i et så lille land som Danmark, der har så stor samhandel med andre lande, må ethvert barn fra den almindelige skole have lært en smule engelsk. Som skolemand ved jeg selvfølgelig godt, at man ikke med 3—4 ugentlige timer i to år kan lære eleven så meget sprog, at han kan klare sig, som man siger, men jeg ved også, at man kan lære ham så meget, at han med de udmærkede hjælpemidler, der nu findes — radioens fortrinlige sprogkursus, linguaphonekursus,